

Grænse for, hvad der kan opnaas. Det kan godt være, at der skal anvendes andre Midler, saa at Nedslagning kun kommer i anden Linie.

Til det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), der talte om Forholdene Nord for Limfjorden og den særlige Betydning, der maatte tillægges denne Landsdel paa Grund af Eksporten til Norge, skal jeg sige, at hele dette Spørgsmaal om Norges-Eksporten ønsker jeg ikke ved denne Lejlighed at komme ind paa, men vi har dog for saa vidt taget Hensyn dertil, som vi ved det sidste Udbrud af Mund- og Klovesyge i Nordjylland har slaaget de to Besætninger, der var Nord for Limfjorden, ned straks, medens vi altsaa paa Grund af de særlige Forhold ved Sygdommens Optræden Syd for Limfjorden i Aalborg Amt har foretaget saavel den lokale strenge Afspærring som ogsaa Amtsafspærring.

Det ærede Medlem fandt, at Bestemelsen i § 2 vedrørende Forbudet mod Dans og Forlystelser var for begrænset, da ogsaa andre Sammenkomster, som ikke kunde betegnes som Forlystelser, burde tages med, fordi de ogsaa kunde rumme en vis Smittefare. Ja, men jeg maa dertil sige, at den nu bestaaende Lov giver Politimesteren Bemyndigelse til at forbyde Møder og Sammenkomster, for saa vidt det skønnes ønskeligt. Naar her er nævnt Dans og Forlystelser, saa er det, fordi erfaringsmæssigt — og vi har efterhaanden opsamlet en Del Erfaringer — rummer netop Dans og Forlystelser en særlig Risiko, idet de Kræfter, der drager til Dans og Forlystelser, kan være saa stærke, at de sprænger selv den strengest gennemførte Afspærring af en enkelt Gaard eller af en enkelt Landsby. Derfor har vi ment, det var ønskeligt, at man paa et stort Omraade — og det kan dreje sig om betydelige Afstande — kunde sige: under saadanne Forhold skal overhovedet alt, hvad der hedder Dans og Forlystelser, være forbudt. Der er jo nemlig det, at de Mennesker, som passer Kreaturerne daglig, altsaa omgaas dem Dag efter Dag, er det i særlig Grad nødvendigt at holde paa Stedet, saa at de ikke kommer udenfor; men det er kun naturligt, at de samme Mennesker, netop fordi de saa trolig passer denne Gerning Dag for Dag, føler Trang til en Gang imellem at deltage i Dans og Forlystelser; og vi har Erfaring for, at selv om det paa det strengeste er forbudt, bliver alligevel dette Forbud overtraadt, og saa kan det ikke bag efter nytte at straffe vedkommende, for Skaden er meget ofte netop sket paa denne Maade. Derfor har vi ønsket, at det særlig

skulde fremhæves, at Landbrugsministeren kan forbyde Dans og Forlystelser for en hel Egn, hvis det skulde vise sig nødvendigt.

Jensen (Aale): Det er egentlig ikke for at forlænge Debatten, jeg har bedt om Ordet, men blot for at sige, at min Henstilling om, at de Regler, som Landbrugsministeren nødvendigvis skal udstede, maatte blive saa klare, at de ikke var lette at omgaa, og min Henstilling om, at de ikke maatte blive for vage, var begrundet i, at der i Lovforslaget staaar: Landbrugsministeren bemyndiges til o. s. v. Dette er efter min Mening ganske nødvendigt; men da jeg ved, at Landbrugsministeren er en Modstander af Tvangsforanstaltninger — det har han udtalt saa mange Gange —, synes det mig, at min Henstilling er begrundet. Den højt ærede Minister brugte, da han udtalte Forhaabningen om, at Sygdommen snart maatte være ved sit Ophør, det Udtryk, at enhver Djævel, som bekendt, kun regerer sin Tid. Det er rigtigt nok, men hvis man vil have Djævelen udryddet, saa gælder det om at bruge de kraftigste Midler, og det gælder ogsaa i dette Tilfælde. Men jeg vil dertil føje — uden at jeg dermed i mindste Maade skal opstille en Forbindelse mellem Landbrugsministerens Udtalelser og Sygdommen —, at, som bekendt, regerer ogsaa enhver Minister kun i sin Tid, og det er for den Tid, Ministeren skal regere, jeg henstiller til ham, at de Regler, han udsteder, ikke bliver uklare og heller ikke for vage.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg vil gerne i Anledning af de Udtalelser, her er fremsat vedrørende Benyttelsen af Nedslagning som Middel til Sygdommens Bekæmpelse, give den Meddelelse — som jeg for nylig har faaet i Hænde —, at medens der i Aaret 1919—20 kun blev anvendt 15 000 Kr. til Erstatning for Nedslagning af Besætninger, blev der i 1920—21 anvendt 1 203 000 Kr. og i 1921—22 1 144 000 Kr. Jeg har ikke Opgørelsen for sidste Aar i Hænde, men man vil se, at det i de to foregaaende Aar er ret betydelige Beløb, der er kommet til Anvendelse paa dette Omraade, og som har kunnet komme til Anvendelse med Nytte, netop fordi man stod overfor disse enkelte spredte Tilfælde, hvor Nedslagning kan være af Betydning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.